ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНИХ ЗАСАД ДІЯЛЬНОСТІ ПАТРУЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ЯК СУБ'ЄКТА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ДОРОЖНЬОГО РУХУ В УКРАЇНІ

ЧАНЦЕВА Анна Олександрівна - аспірант відділу організації освітньо-наукової підготовки Харківського національного університету внутрішніх справ
https://orcid.org/0009-0009-2065-0362
УДК: 342.95 (477)
DOI 10.32782/LAW.UA.2021.4.29

У цій статті, досліджуються та ретельним чином аналізуються ключові елементи сучасного стану організаційних засад діяльності патрульної поліції України як ключового суб'єкта належного забезпечення безпеки дорожнього руху в Україні. Також, розглядаються шляхи можливого удосконалення актуального стану забезпечення безпеки дорожнього руху в Україні силами і можливостями вітчизняної патрульної поліції, шляхом перейняття успішного зарубіжного досвіду у цій сфері.

З-поміж іншого, у даній статті чітко та недвозначно визнається, а згодом і неодноразово підтверджується теза про те, що ефективне функціонування правоохоронного або будь-якого іншого державного органу, у даному випадку патрульної поліції, у сфері забезпечення і гарантування безпеки дорожнього руху, не може бути здійснено без відповідних, якісних змін у політичній системі країни.

Ключові слова: Патрульна поліція, організаційні засади діяльності, адміністративне право, якісні удосконалення, дорожній рух, правове регулювання, ефективна система, законодавче забезпечення.

Постановка проблеми

Необхідно визнати і наголосити на тому, що в Україні реальна готовність до запровадження передових західних стратегій і засобів ефективного упорядкування і організації діяльності установ і відомств держави остаточно прийшла тільки після подій Революції Гідності 2013-2014 років.

Тоді, масштабне за розмірами структурне переформатування вже було частково закладене у ті значні за обсягами реформи, які були проведені у системі МВС починаючи з 2014 року, особливо у період з 2014 по 2017 рік, у результаті яких було створено Національну поліцію, патрульну поліцію. Також цим новоствореним правоохоронним органам було надано значну частину автономії від політичного керівництва держави.

Проте, як на це звертають увагу чимало вітчизняних і зарубіжних дослідників у сфері адміністративного права та поліцеїстики, патрульній поліції України потрібні подальші серйозні удосконалення у сфері управління та організації для продовження її ефективної діяльності і для готовності дієво протистояти новим викликам.

Стан дослідження

Загальним питанням, пов'язаним із забезпеченням безпеки дорожнього руху, в адміністративно-правовій науці були присвячені дослідження багатьох вітчизняних вчених. Серед них, ми особливо воліємо визначити наукові праці О.М. Бандурки та С.М. Гусарова.

Мета даної статті, полягає у визначенні сутності та характерних особливостей актуального стану якості діяльності патрульної поліції України, а також винайдення та запропонування ефективних шляхів розвитку та подальшого удосконалення актуального стану.

Виклад основного матеріалу

Відповідно до тез і тверджень суттєвої частини дослідників і експертів, які займаються аналізом процесів повсякденного функціонування патрульної поліції та інших правоохоронних органів, зазначається, що окрім якісного адміністративно-правового законодавства, яке регулюватиме діяльність цих органів, має бути створена і запроваджена ефективна система управління і організації їх діяльності [1, с. 70].

Зокрема, на наш погляд, має бути позичений успішний досвід найбільш розвинених і демократичних країн світу у контексті вибудовування якісних моделей управління та організації діяльності патрульної поліції.

Відповідно, вітчизняним підрозділам Національної поліції України, у тому числі й підрозділам патрульної поліції, необхідно при процесах перейняття успішного досвіду Сполучених Штатів, а також провідних європейських країн у здійсненні якісної діяльності поліції, перш за все імплементувати управлінські та організаційні практики цих держав задля отримання якісних результатів [2, с. 300] .

Деталізуючи дане твердження, відзначимо, що якісна організація має бути постійно наявною як у масштабній структурній організації патрульної поліції, так і у щоденній організації патрульних поліцейських і управлінні цією діяльністю на тактичному рівні в залежності від тієї чи іншої ситуації.

Стосовно першого виду «масштабної» або структурної організації та критеріїв її якості, стверджується, що вона полягає у якісному плануванні та вибудовуванні усієї структури патрульної поліції, її офіційної внутрішньої службової ієрархії, а також застосування такого методу до Національної поліції, структурною частиною якої є патрульна поліція, а також до системи Міністерства внутрішніх справ, невід'ємною частиною якого, у свою чергу, є Національна поліція [3, с. 83, 87].

Згідно із ключовими правилами ефективності діяльності підрозділів поліції, що існують у розвинутих і демократичних країнах Заходу, кожен підрозділ або територіальний відділ поліції, задля підвищення рівня власної ефективності має позбутися чи звести до мінімуму усі свої негативні фактори впливу, які так чи інакше блокують або уповільнюють їх діяльність і навпаки підвищити продуктивність і ефективність власних сильних сторін. Це є одним із основних правил, якого мають дотримуватися не тільки структурні підрозділи поліції, а і усі інші установи і організації у випадку, якщо вони дійсно бажають підвищити ефективність власної діяльності [4, с. 61].

Мусимо відзначити, що в Україні реальна готовність до запровадження передових західних стратегій і засобів ефективного упорядкування і організації діяльності установ і відомств держави остаточно прийшла тільки після подій Революції Гідності 2013-2014 років.

Вказується, що лише тоді політичне керівництво країни, яке прийшло до влади, зрозуміло, що для подальшого існування країни їй необхідні реальні зміни та удосконалення у багатьох сферах суспільної життєдіяльності, які є неможливими без належного глибокого реформування цих сфер [5, с. 107].

Тому власне і була проведена глибока реформа вітчизняної системи Міністерства внутрішніх справ, у результаті якої було ліквідовано органи внутрішніх справ, було створено принципово новий якісний правоохоронний орган у системі МВС, під назвою Національна поліція, а також було знайдено можливості задля повноцінного та якісного функціонування відомств, доданих до системи МВС, таких як ДСНС, Національна гвардія України, Сервісний центр МВС тощо. У значній мірі через те, що тодішнє політичне керівництво держави, у тому числі й тодішнє керівництво Міністерства внутрішніх справ, розділяло бажання суспільства щодо необхідності підвищення ефективності системи МВС, і щодо необхідності швидкого та якісного запровадження глибоких реформ [6, с. 12-16].

Враховуючи дані фактори, керівництво МВС було зацікавлене у тому, аби перейняти та успішно запровадити в Україні найкращі практики західних держав у сфері ефективної діяльності підрозділів поліції, у тому числі й патрульної поліції, яка в Україні є правоохоронним підрозділом, який

найбільше з усіх інших правоохоронних органів та підрозділів Національної поліції спілкується та взаємодіє у різних форматах з населенням України, аби суспільство помітило та оцінило ці реформи.

Як відомо, вищевказані стратегії, методи і засоби ефективного функціонування відомств і організацій, у тому числі й поліцейських підрозділів, які засновані на унікальних моделях і принципах управління і організації вже впродовж довгого періоду часу існують у Сполучених Штатах Америки та багатьох інших країнах Заходу і успішно там застосовуються у багатьох сферах. Але їх успішне запровадження і використання в Україні, країнах пострадянського простору або будь-яких інших країнах, які довгий час перебували під владою авторитарних або тоталітарних політичних режимів було фактично заблоковано і не мало б результату, доки панівна частина суспільства, а також, що не менш важливо, політичного керівництва держави, не прийшли б до висновку, щодо необхідності проведення реальних змін і реформ у державній системі і не здійснили б рішучих дій, щодо ефективної реалізації цих змін і реформ [7, с. 12].

Однією з характерних особливостей західних моделей і методів управління та організації діяльності установ, відомств і навіть приватних підприємств є важливість того, аби керівники таких організацій були б чесними і відвертими із собою та зі співробітниками своїх організацій (своїми підлеглими) стосовно того, які недоліки і негативні риси є у їх організацій, у чому саме вони насправді полягають, через які причини вони відбуваються і що саме потрібно робити задля того, аби у найшвидший термін та найбільш ефективно позбавитись цих недоліків, або, якщо це неможливо, то звести їх вплив на мінімум [8, с. 28].

Натомість у випадку, якщо політичний режим в державі є авторитарним або просто корумпованим, а керівництво даного політичного режиму повністю задоволено чинним станом справ і тими протиправними бонусами і неправомірною вигодою, яке воно отримує внаслідок функціонування державної системи саме у такому авторитарному і корумпованому форматі, то жодні реальні зміни та будь-які глибокі, а не декоративні реформи, які б могли реально щось змінити чи удосконалити на користь широких верств суспільства, у таких умовах неможливі.

Лише у країнах з демократичною прозорою владою та реальним, а не декларованим верховенством права, визнається можливим запровадження і широке використання управлінських технологій, моделей і методів, які існують у розвинутих і демократичних країнах Західної Європи та Північної Америки. Більше того наголошується, що з усіх вищевказаних чинників і умов, за яких може бути можливим успішне застосування західних методів здійснення організації та управління, саме тип політичного режиму в державі, є найбільш визначним і вирішальним фактором [9].

Адже такі особливості західних країн, як реальне верховенство права і прозорість державної системи і державно-владних механізмів стали можливими лише внаслідок появи та подальшого успішного існування у цих країнах демократичного режиму і політично активного, відкритого суспільства.

Конкретизуючи і деталізуючи роль суспільства у даних політичних процесах, ми зазначаємо, що саме здатність суспільства (його широких верств) відкрито вимагати і отримувати від політичного керівництва держави бажаних змін і результатів, а також у випадку незадовільного функціонування політичного керівництва можливість його швидкого повалення шляхом його заміни на демократичних виборах або змушення йти у відставку, і є чинником, здатним забезпечити усі інші важливі фактори, такі як прозорість державної влади і реальне верховенство права, справедливе судочинство тощо.

Отже, отримавши потужне, активне, демократично налаштоване суспільство, яке рішуче прагне до запровадження реальних змін у державі, а також до припинення старих корупційних схем, на основі яких базувалася тодішня державно-бюрократична система, нова політична влада, яка почала функціонувати одразу після подій Революції Гідності 2013-2014 років, почала відносно швидко працювати над тим, аби надати суспільству ті бажані ним, рішучі зміни.

Зокрема, розпочалася робота щодо встановлення в Україні реального верховенства права, а також побудова першої в історії держави, прозорої державної системи, підкріпленою запровадженими практиками обов'язкового декларування державними службовцями (у тому числі й працівниками Національної поліції), свого майна і доходів.

Поруч із цим, була проведена якісна робота щодо глибокого реформування усієї правоохоронної системи держави, у результаті якої, з-поміж іншого, було створена ціла низка принципово нових правоохоронних органів, а також було змінено назви та особливості діяльності деяких «старих» органів, наприклад, податкової та митної служб [10, с. 12].

Окрім запровадження повністю незалежних від політичного керівництва держави антикорупційних органів, таких як НАБУ і САП, а також створення під їх юрисдикцію Вищого антикорупційного суду (ВАКС), які дійсно визнаються першими в історії України державними органами, які є реально повністю самостійними у своїй діяльності і не відчувають на собі впливу керівників держави, було також створено Національну поліцію України разом із патрульною поліцією як одним з внутрішніх структурних елементів Національної поліції. Їх особливість, безперечно, полягає в тому, що вони є принципово новими для України поліцейськими підрозділами, які служать не на благо окремих владних суб'єктів, а на благо і безпеку усього українського суспільства, включаючи кожного з вітчизняних громадян, захищаючи законність і правопорядок [11, с. 55].

Варто відзначити, що такий якісний правоохоронний підрозділ, як Національна поліція України, був створений не в останню чергу завдяки якісно створеному і запровадженому, адміністративно-правовому законодавству. Теж саме стосується і патрульної поліції України, як одного із структурних підрозділів патрульної поліції, який відіграє роль «обличчя», причому не тільки Національної поліції, а й усієї правоохоронної системи України, адже є правоохоронним органом, який набагато частіше за інших взаємодіє з великою кількістю громадян у тих чи інших ситуаціях.

І Національна поліція, і патрульна поліція, як її структурна частина мають завдячувати своїй ефективності і принциповій для України, структурній та управлінській новизні, чинному українському адміністративно-правовому законодавству, яке дозволяє цим правоохоронним органам системи Міністерства внутрішніх справ демонструвати свою відносно високу ефективність і очевидну для будь-якого незалежного спостерігача перевагу над органами внутрішніх справ старої системи МВС, яка існувала в Україні до 2014 року.

Конкретизуючи і деталізуючи останню тезу, необхідно зазначити, що майже усім своїм перевагам, Національна поліція та в особливості, патрульна поліція, завдячують нормам і приписам чинного Закону України «Про Національну поліцію» 2015 року.

Даний нормативно-правовий акт став одним із перших в історії України, який зробив правоохоронний орган, формально приналежний до системи МВС, фактично і юридично незалежним від цього міністерства, а особливо, від його керівництва.

Задля того, аби краще зрозуміти значимість цих нововведень, а також зрозуміти, чому вони аж настільки покращили функціонування усіх правоохоронних органів не тільки у системі МВС, але й в усій державі, треба визначити, що було до цього. Адже, починаючи з моменту отримання Україною незалежності і до початку масштабних глибоких реформ у системі Міністерства внутрішніх справ у 2014-2017 роках, яке призвело, з-поміж іншого, до збагачення цього міністерства новими і великими за обсягом органами, які раніше не входили до внутрішньої структурної системи МВС або взагалі раніше не існували, ключова структура цього міністерства була іншою. А саме вона здебільшого складалася і була зав'язана на підрозділи міліції, а також на підрозділи внутрішніх військ, які були тісно пов'язані з задачами і повсякденним функціонуванням міліції і не зважаючи на помилкові твердження деяких дослідників, були мало чим схожі на сучасну Національну гвардію України.

Значною більшістю тогочасного суспільства, а також майже усіма дослідниками

того періоду, Міністерство внутрішніх справ України розумілося і сприймалося саме як «Міністерство міліції», яке майже повністю зав'язано на функціонування міліцейських частин і підрозділів.

У той період міністр внутрішніх справ не тільки був політичною особою і політичним керівником свого міністерства, він також здійснював пряме і безпосереднє керівництво (управління) усіма структурними підрозділами міліції. Зокрема, він здійснював як пряме оперативне, так і адміністративне управління кожним із підрозділів свого міністерства, особисто обирав і призначав керівників міліції у кожній області України, які тоді називалися обласними керівниками управління внутрішніх справ.

За наявності всього лише його особистого бажання будь-який міністр внутрішніх справ України до 2014 року мав змогу втрутитись у будь-яке питання функціонування тогочасної міліції, у будь-яке розслідування або будь-яке кар'єрне призначення і перевернути усе на свою користь. Тобто, узагальнюючи і підсумовуючи вищевикладене, ми констатуємо, що до 2014 року уся система МВС була повністю підкорена політичному впливу свого керівництва і керівництва держави [12, с. 117].

А внаслідок цього, відповідно, уся система міністерства внутрішніх справ була надзвичайно вразливою, крихкою та неефективною. Вона не мала власних сталих традицій, якісного лідерства та професійної підготовки. Якісна та політично незаангажована діяльність окремих співробітників або навіть керівників середньої ланки тогочасної міліції були скоріше винятком із загальних правил, який швидко пригнічувався і подавлявся загальним тиском корумпованої та політично заангажованої системи.

За умови сильного політичного тиску, відсутності політичної волі керівництва до вчинення будь-яких позитивних змін, а також в умовах тотальної корумпованості усієї правоохоронної системи, яка повністю влаштовувала тогочасне керівництво держави, було абсолютно неможливо створити чи побудувати буд-які позитивні традиції, продемонструвати ефективне лідерство або запровадити якісні моделі та методи здійснення ефективного управління та організації, які на той час вже давно існували у розвинутих і демократичних країнах Заходу. Внаслідок цього, констатується, що лише завдяки Революції Гідності 2013-2014 років, яка сформувала потужний запит суспільства на вчинення державною владою, рішучих змін у державній і правоохоронній системі, було здійснено якісне реформування системи МВС.

І, що найбільш важливо, усе це створило необхідні політичні умови, аби відкрилися усі можливості задля перейняття успішного досвіду розвинутих країн у сфері поліцеїстики та іншої правоохоронної діяльності, основні переваги яких над тогочасною українською системою базувалися на якісних принципах і моделях управління та структурної організації поліцейських підрозділів, а також на застосуванні поліцейськими у своїй безпосередній професійній діяльності найкращих тактик, методів і засобів, які вже були успішно випробувані у розвинутих і демократичних країнах Західної Європи та Північної Америки, і які надають поліцейським, (у тому числі й патрульним поліцейським), найкращі можливості і переваги для здійснення своєї повсякденної професійної діяльності [13, с. 73].

Однією з найкращих пропозицій для удосконалення діяльності підрозділів патрульної поліції, на наш погляд, буде продовження активного співробітництва з розвинутими і демократичними країнами Західної Європи та Північної Америки, яке полягатиме у тому числі й у перейнятті із вказаних держав, успішного досвіду діяльності поліції. Безумовно, усі ті позитивні досягнення, які вже станом на сьогодення є здобутими патрульною поліцією, також заслуговують на повагу і на високі оцінки з боку дослідників і експертів, які вони і отримали. Так, наприклад, стверджується, що патрульна поліція за ті декілька років з моменту початку свого існування і функціонування, змогла перетворитися на потужний, якісний і принципово новий правоохоронний орган Національної поліції, у системі Міністерства внутрішніх справ, який наразі підкріплений якісним адміністративно-правовим законодавством.

Чинний Закон України «Про Національну поліцію» 2015 року надає належне адміністративно-правове забезпечення діяльності усіх внутрішніх підрозділів Національної поліції, а також визначає і конкретизує внутрішню ієрархічну структуру і систему управління у Національній поліції, як «материнській» структурі для усіх її внутрішніх структурних підрозділів, у тому числі і для патрульної поліції, як одного з ключових органів.

І хоча вітчизняна патрульна поліція, а також, у меншій мірі, інші підрозділи Національної поліції, є приводом для гордості українського суспільства, адже панівна більшість їх співробітників, особливо у лавах патрульної поліції, є справжніми професіоналами поліцейської справи, які окрім якісного виконання своїх поліцейських функцій, здатні на професійному рівні вести комунікацію із громадянами на вулицях українських населених пунктів, вони все одно потребують подальших удосконалень та продовження розвитку. Адже у деяких сферах вони ще залишаються вразливими до скатування до практик і схем старої системи. Вказується, що у будь-якій країні світу, у тому числі і в Україні, коли по-справжньому демократична влада прийшла відносно нещодавно і функціонує не більше одного десятиліття, а механізми забезпечення якості та прозорості державної системи та її внутрішніх державно-владних інструментів ще не є сталими та надійними, вона може отримати «відкатування» назад до авторитаризму або корупційного минулого у тій чи іншій сфері [14].

Відповідно до тверджень дослідників у сфері адміністративного права, які займаються вивченням особливостей і характерних рис даного питання, у країнах із недостатньо закріпленими державними традиціями та інституціями, а також із нещодавно реформованої для позбавлення від наслідків корупції, правоохоронною системою, існують великі ризики повернення тих чи інших державних або правоохоронних органів до старої злочинної діяльності та корупційних схем.

Це, насамперед, пов'язано із тим, що у країнах, які відносно нещодавно позбулися авторитарних корумпованих режимів, які керували їх повсякденним життям і нав'язували їм (особливо державним службовцям і представникам правоохоронних органів), вимушену участь у корупційних і будь-яких інших злочинних схемах, значна кількість нинішніх і колишніх правоохоронців і державних службовців можуть з легкістю повернутися до діяльності за старими корупційними правилами у випадку, якщо для цього складуться необхідні умови [15, с. 65].

Тут, безумовно, мова йде про політичний чинник як найголовніший та найвпливовіший з усіх. Деталізуючи та роз'яснюючи дане твердження, ми б хотіли зазначити, що, наприклад, в Україні, як державі з великою кількістю нинішніх і колишніх (у тому числі й люстрованих) державних службовців і правоохоронців з різних установ і відомств достатньо лише необхідного політичного «тригеру» (чинника), який би майже відразу повернув державу до найгірших традицій минулих авторитарних режимів періоду президенства Віктора Януковича та Леоніда Кучми, коли державна система була повністю закритою від суспільства.

Наразі, а також у найближчому майбутньому, існує і буде продовжувати існувати ризик для української держави, який полягає у тому, що до влади можуть прийти або повернутися певні політичні елементи, які є представниками старої корумпованої, закритої та авторитарної політичної системи, яка керувала Україною до 2014 року.

Стверджується, що відповідно до аналізу результатів численної кількості опитувань і досліджень, у разі приходу до влади в Україні осіб, які не зацікавлені у прозорості, зміцненні та реформуванні вітчизняної, державної системи і які навпаки, воліють повернути в Україні масштабну корупцію та авторитарний режим правління, а також припинити союзництво України з країнами Заходу, суттєва частина діючих і ще більша частина колишніх державних службовців і правоохоронців, які упродовж довгого періоду часу, а дехто і упродовж усієї своєї кар'єри, функціонував у старій державній системі, могли б і хотіли б повернутися до

участі у цій старій системі, якщо вона буде відновлена [16, с. 195].

Висновки

Отже, підсумовуючи усі, наведені у даній статті тези, твердження та наукові погляди, висловлені вітчизняними і зарубіжними правознавцями, а також, формуючи на їх основі кінцеві умовиводи, ми можемо зазначити, що станом на сьогодення завдяки масштабним і глибоким реформам, проведеним в Україні починаючи з 2014 року, в країні існує чимало факторів і чинників, закладених як у державній системі, так і у суспільстві, які блокують авторитарні або корупційні тенденції, розкривають і переслідують їх, не даючи їм розвинутися.

Також це ціла низка принципово нових антикорупційних і правоохоронних органів, створених за зразками розвинутих і демократичних країн Заходу і які за останні роки вже змогли довести суспільству свою ефективність, принциповість і готовність служити не лише державному керівництву, але і кожному з громадян, захищаючи суверенітет і територіальну цілісність держави, а також прозорість державної системи.

Усі ці вищевказані фактори і чинники, які були впроваджені у вітчизняну державну систему у ході глибоких реформ, що відбулися після подій Революції Гідності, підкріплені демократизмом, активністю і лібералізмом українського суспільства, а також надійною багатоскладною підтримкою з боку західних союзників і партнерів України, надають серйозну підтримку міцному і прозорому функціонуванню української держави та забезпечують її, а також все українське суспільство, потужним захистом як від зовнішніх, так і від внутрішніх протиправних посягань.

Поруч із цим, одним із ключових факторів, який підтримує високий рівень якості процесів повсякденної діяльності працівників патрульної поліції, яка виступає державним правоохоронним органом України, будучи внутрішнім структурним підрозділом Національної поліції України, яка, у свою чергу, на правах суттєвої автономії, входить до системи МВС, є надзвичайно високий рівень службового професіоналізму у панівної більшості співробітників патрульної поліції, який був набутий ними завдяки тренінговій допомозі країн Заходу.

Література

1. Гусєва Є.І. Актуалізація участі громадян у забезпеченні безпеки дорожнього руху. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2016. № 5 (14). С. 69–72.

2. Менів Л. Адміністративний проступок: поняття, ознаки та особливості прояву в законодавстві про захист прав споживачів. *Держава і право*. 2021. Вип. 46. С. 299–305.

3. Панасюк О.В. Сучасні наукові підходи щодо визначення адміністративного проступку. *Право і безпека*. 2020. № 76. С. 83–88.

4. Битяк О.В. Суб'єкти адміністративних правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксованих в автоматичному режимі. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції. Адміністративне та фінансове право*. 2021. № 4. С. 59–64.

5. Доненко В.В., Гусєва Є.І. Соціальна зумовленість участі громадян у забезпеченні безпеки дорожнього руху. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції:* спеціальний випуск, присвячений міжнародній науковій конференції «Актуальні проблеми вітчизняного права» в рамках VII-х наукових читань, присвячених пам'яті В. М. Корецького (м. Дніпро, 21–22 квітня 2017 р.). Дніпро: Видавничий дім «Гельветика», 2017. Ч. 2. С. 105–108.

6. Гусєва Є.І. До питання участі громадян у забезпеченні безпеки дорожнього руху. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2017. № 6 (21). С. 12–16.

7. Гусаров С.М., Комзюк А.Т., Салманова О.Ю. Деякі актуальні проблеми реформування інституту адміністративної відповідальності. *Форум права*. 2017. № 5. С. 112–119. URL: http://doi.org/10.5281/zenodo.1193982.

8. Бакаянова Н.М., Кубаєнко А.В., Свида О.Г. Організація діяльності Національної поліції України та оперативних підрозділів: навчально-методичний посібник (для здобувачів вищої освіти денної форми навчання). Одеса: Фенікс, 2020. 251 с.

9. Про затвердження Положення про організацію первинної професійної підготовки поліцейських, яких вперше прийня-

то на службу в поліції: Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 16.02.2016 № 105. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0576-16#Text.

10. Адміністративна діяльність органів поліції України: підручник / В.В. Сокуренко, О.І. Безпалова, О.В. Джафарова та ін.; за заг. ред. В.В. Сокуренка; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків: ХНУВС, 2017. 432 с.

11. Адміністративна діяльність національної поліції: загальна частина: навчальний посібник / В.М. Бесчасний, О.М. Мердова, В.С. Тулінов та ін.; за ред. В.М. Бесчасного. Київ: ВД «Дакор», 2017. 248 с.

12. Адміністративна діяльність поліції у питаннях та відповідях: навчальний посібник / за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф., акад. НАПрН України О.М. Бандурки; О.І. Безпалова, О.В. Джафарова, С.М. Князєв та ін.; передм. О.М. Бандурки; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків: ХНУВС, 2017. 240 с.

13. Пам'ятка працівника патрульної поліції (інформаційно-довідкові матеріали з адміністративно-правових питань) / авт. кол.: С.М. Гусаров, О.М. Головко, О.О. Панова, С.А. Резанов, О.В. Джафарова, С.О. Шатрава, В.О. Іванцов, М.В. Завальний. Харків: Харк. нац. ун-т внутр. справ, 2015. 144 с.

14. Про затвердження Інструкції з формування та ведення інформаційної підсистеми «Дорожньо-транспортна пригода» інформаційно-телекомунікаційної системи «Інформаційний портал Національної поліції України»: Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 15.07.2020 № 533. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0726-20#Text.

15. Долинний А.В. Адміністративно-правове забезпечення Національною поліцією України публічної безпеки і порядку під час проведення масових заходів: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2017. 187 с.

16. Крищенко А. Є. Адміністративно-правовий статус керівника територіального органу Національної поліції у сфері забезпечення повсякденної службової діяльності поліції: дис. канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2019. 255 с.

SUMMARY

In this article, the key elements of the modern state of the organizational foundations of the patrol police of Ukraine as a key subject of proper provision of road safety in Ukraine are researched and thoroughly analyzed. Also, ways of possible improvement of the current state of ensuring road traffic safety in Ukraine with the forces and capabilities of the domestic patrol police, by adopting successful foreign experience in this field, are considered.

Among other things, this article clearly and unequivocally recognizes, and subsequently repeatedly confirms, the thesis that the effective functioning of a law enforcement or any other state body, in this case the patrol police, in the field of ensuring and guaranteeing road traffic safety, is not can be implemented without corresponding qualitative changes in the country's political system.

Keywords: Patrol police, organizational principles of activity, administrative law, qualitative improvements, road traffic, legal regulation, effective system, legislative support.